

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **JUDr. V. Š.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem v Praze 1, Školská 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2003, č. j. 28 Ca 316/2001 – 23,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 22. 5. 2001, sp. zn. K 81/97 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí senátu kárné komise ČAK ze dne 8. 9. 2000 sp. zn. K 81/97, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kárného provinění dle § 32 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii a bylo mu uloženo kárné opatření ve formě písemného napomenutí dle § 32 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalované podal žalobce dne 20. 7. 2001 žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2003 č. j. 28 Ca 316/2001 - 23 jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), kdy nezákonnost

napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle stěžovatele mají pro posouzení toho, zda se dopustil kárného provinění rozhodující význam dvě skutečnosti, a to definice pojmu výkon advokacie a to, zda se stěžovatel svým jednáním dopustil porušení povinnosti, uložené mu zákonem o advokacii a pravidly profesionální etiky a pravidly soutěže advokátů ČR, přičemž dle názoru stěžovatele obě tyto skutečnosti soud posoudil nesprávně.

Dle stěžovatele se pojmem „výkon advokacie“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o advokacii rozumí pouze poskytování právních služeb advokáty ve vymezeném rozsahu a za úplatu a nikoliv podmínky, za nichž mohou být právní služby poskytovány, což vyplývá vedle citovaného § 1 odst.1 i z jiných ustanovení zákona o advokacii (např. pozastavení výkonu advokacie). Stěžovatel tvrdí, že tuto zákonnou úpravu soud v napadeném rozsudku nerespektoval, neboť, jak stěžovatel uvádí:

„z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že podle soudu § 17 zákona o advokacii nestanoví podmínku při výkonu právních služeb, nýbrž při výkonu advokacie; jako kdyby výkon advokacie a poskytování právních služeb advokáty byly rozdílné pojmy a jakoby se § 17 na výkon právních služeb nevztahoval“. Vytýká soudu rovněž nepřesnost jeho výkladu pojmu výkon advokacie jako, „pojmu širšího než poskytování právních služeb konkrétnímu klientovi, který se vztahuje na obecné poskytování právních služeb bez ohledu na konkrétní vztahy s klienty“, což by znamenalo, že poskytování právních služeb konkrétnímu klientovi je jakýsi „zúžený“ výkon advokacie a obecné poskytování právních služeb bez ohledu na konkrétní vztahy s konkrétními klienty je výkon advokacie jako takový.

Stěžovateli je kladeno za vinu porušení jeho povinností tím, že při „obecném poskytování právních služeb“ odstoupil od smlouvy o poskytování právních služeb a oznámení o tomto odstoupení učinil bezprostředně před zahájením hlavního líčení tak, že hlavní líčení muselo být z tohoto důvodu odročeno, což bylo v konkrétním případě žalovanou posouzeno jako jednání snižující důstojnost a vážnost advokátského stavu, které je projevem nezdvořilosti a neúcty k soudu a které poškozují dobré jméno advokacie v očích veřejnosti a narušuje vztahy mezi advokáty a soudy. Úmyslem stěžovatele však nebylo, jak uvádí, zneužití zákona v úmyslu zmařit hlavní líčení, neboť okamžitě nabídl řešení, při jehož akceptaci by hlavní líčení zmařeno být nemuselo.

Stěžovatel tvrdí, že postupoval v souladu s § 20 zákona o advokacii, přičemž tento postup nelze vyloučit s odkazem na ustanovení § 17 tohoto zákona či Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů ČR (dále jen pravidla profesionální etiky). Vyloučení možnosti odstoupení od smlouvy o poskytování právních služeb za současného právního stavu pouze aplikací stavovského předpisu by dle stěžovatelova tvrzení „znamenalo vyloučení ústavní zásady vše je dovoleno, co není zakázáno“. Odkaz na předpis nižší právní síly, tj. na stavovský předpis - pravidla profesionální etiky, který se dle názoru stěžovatele opět týká výkonu advokacie, nemůže zakázat postup podle § 20 zákona o advokacii. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že se hlavní líčení konalo dne 11. 6. 1997 a nikoliv 10. 6. 1997, jak tvrdí žalovaná, tedy se toho dne žádného kárného provinění nedopustil.

V závěru své kasační stížnosti pak stěžovatel polemizuje s tím, zda je morální, že si žalovaná ve sporu s ním zvolila advokáta a požaduje, aby mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.

Stěžovatel proto navrhuje, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná je dle svého vyjádření k podané kasační stížnosti názoru, že námitky stěžovatele týkající se nesprávného posouzení právní otázky soudem, nejsou důvodné.

K pojmu výkon advokacie žalovaná uvedla, že stěžovatel vztáhl tuto legislativní zkratku, uvedenou v závorce v odstavci 1 § 1 zákona o advokacii, pouze k poskytování právních služeb advokáty. Tento pojem, jak plyne ze stavby věty tvořící obsah odstavce 1, se však vztahuje jak k podmínkám, za nichž mohou být poskytovány právní služby, tak i k vlastnímu poskytování právních služeb advokáta, což plyne i z dalších ustanovení zákona o advokacii. Stěžovatel tedy staví své námitky na mylném ztotožňování právních služeb s výkonem advokacie.

K porušení povinností stěžovatele žalovaná uvedla, že stěžovateli nebylo kladeno za vinu samotné vypovězení plné moci ve smyslu § 20 odst. 3 zákona o advokacii. Kárná vina však byla shledána v časování tohoto rozhodnutí stěžovatele učiněným těsně před zahájením hlavního líčení, což bylo shledáno v rozporu s ust. § 17 zákona o advokacii a článku 4 odst. 1 pravidel profesionální etiky. Ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi postupovat při výkonu advokacie (a to advokacie v širším slova smyslu, než jak dovozuje stěžovatel) tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Za tím účelem ukládá zákon o advokacii povinnost dodržovat zejména pravidla profesionální etiky. V daném případě tedy stačilo aplikovat příslušné ustanovení stavovského předpisu, a to konkrétně čl. 4 odst. 1 pravidel profesionální etiky. K polemice stěžovatele ohledně právního zastoupení žalované tato uvedla, že každý subjekt se může nechat zastoupit advokátem.

Z výše uvedených důvodů navrhla žalovaná, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli uhradit náklady řízení.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 21. 10. 1997 podal předseda kontrolní rady žalované z podnětu předsedkyně senátu Krajského soudu v Hradci Králové na stěžovatele kárnou žalobu za porušení povinnosti advokáta ke klientovi dle § 20 odst. 4 zákona o advokacii. Porušení povinností stěžovatele mělo spočívat v odmítnutí provést obhajobu obžalovaného při hlavním líčení, konaném dne 11. 6. 1997 (pozn. v kárné žalobě chybně uvedeno 10. 6. 1997) s odůvodněním, že klientovi vypovídá plnou moc z důvodu neposkytnutí zálohy na náklady obhajoby. Svým jednáním tak zmařil hlavní líčení, na které bylo předvoláno větší množství svědků a nezajistil obhajobu, ač tak byl povinen ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o advokacii učinit.

Kárný senát žalované uznal svým rozhodnutím ze dne 6. 3. 1998 sp. zn. K 81/97 stěžovatele vinným kárným proviněním ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii, a uložil mu kárné opatření – písemné napomenutí, neboť svým jednáním porušil svou povinnost dle § 17 zákona o advokacii postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a čl. 4 odst. 1 pravidel profesionální etiky, které je za tím účelem povinen dodržovat. Své rozhodnutí odůvodnil kárný senát žalované tím, že stěžovatel s dostatečným

předstihem před nařízením hlavního líčení věděl o vyčerpání složené zálohy obviněným a mohl v přiměřené lhůtě v případě vypovězení plné moci o této skutečnosti soud informovat. Skutečnost, že tak učinil bezprostředně před zahájením hlavního líčení a toto muselo být proto odročeno, posoudil kárný senát žalované jako jednání snižující důstojnost a vážnost advokátního stavu, které je projevem nezdvořilosti a neúcty k soudu, poškozují dobré jméno advokacie a narušují vztahy mezi advokáty a soudy.

Proti rozhodnutí kárného senátu žalované podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl odvolací senát představenstva žalované tak, že napadené rozhodnutí kárného senátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K zrušení rozhodnutí přistoupil odvolací senát z důvodu nedostatečného dokazování ve vztahu k otázce, zda svým jednáním stěžovatel snížil či nesnížil důstojnost advokátského stavu.

Po doplnění dokazování ve smyslu vytýkaných pochybení rozhodl ve věci kárný senát žalované a svým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2000 sp. zn. K 81/97 uznal stěžovatele vinným kárným proviněním ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii a uložil mu kárné opatření – písemné napomenutí, neboť svým jednáním porušil svou povinnost dle § 17 zákona o advokacii postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a čl. 4 odst. 1 pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže advokátů ČR.

Odvolání, podané stěžovatelem proti rozhodnutí kárné komise žalované, odvolací senát žalované svým rozhodnutím ze dne 22.5.2001 zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací senát poukázal především na skutečnost, že stěžovatel byl již 7. května 1997 rozhodnut v případě nezaplacení požadované zálohy do 30. května 1997 ukončit obhajobu obviněného. Pokud po uplynutí této lhůty poskytl obviněnému další lhůtu, která nebyla naplněna, neměl dle názoru odvolacího senátu odstupovat těsně před hlavním líčením od smlouvy o poskytnutí právní služby. V kontextu těchto skutečností proto dovodil, že se stěžovatel svým jednáním dopustil kárného provinění ve smyslu výroku napadeného rozhodnutí.

Proti rozhodnutí odvolacího senátu žalované podal stěžovatel dne 20. 7. 2001 žalobu u Městského soudu v Praze. V žalobě, mimo námitky formálních chyb v napadeném rozhodnutí, stěžovatel namítal jeho rozpor se skutkovým stavem. Uvedl, že svým jednáním se vytýkaného porušení povinností dle § 17 zákona o advokacii a čl. 4 pravidel profesionální etiky nedopustil, popsal skutečnosti, které předcházely vypovězení smlouvy o právním zastoupení a průběh jednání s předsedkyní senátu poté, co jí oznámil, že dne 11. června (tedy těsně před zahájením hlavního líčení) k vypovězení smlouvy došlo. Stěžovatel namítl, že ukončení smluvního vztahu s klientem za podmínek dle zákona o advokacii není výkonem advokacie ve vlastním smyslu slova, přičemž poukázal na definici „výkon advokacie“. Uvedl, že nekonání hlavního líčení bylo procesním důsledkem ukončení obhajoby a v době, kdy vstoupil do jednací síně již nebyl obhájcem obviněného, tedy již advokacii nevykonával. Není si vědom toho, že by jeho jednání vůči soudu bylo neuctivé a nezdvořilé a nesouhlasil s názorem žalované o nevhodnosti postupu dle § 20 odst. 3 zákona o advokacii.

Rozsudkem Městského soudu v Praze byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Z odůvodnění rozsudku mj. vyplynulo, že vytýkaná formální pochybení (chybně uvedené datum hlavního líčení a chybné číslo registrace stěžovatele) nebyla natolik závažná, aby způsobila nezákonnost rozhodnutí. Podstatným pro rozhodnutí ve věci bylo posouzení, zda jednání stěžovatele, za které mu bylo uloženo kárné opatření, naplnilo skutkovou podstatu

kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii. Soud se neztotožnil s argumentací stěžovatele, že ukončení smluvního vztahu s klientem již není výkonem advokacie a tedy se nedopustil porušení svých povinností ve smyslu § 17 zákona o advokacii. Obsah pojmu „výkon advokacie“ posoudil jako širší než obsah pojmu poskytování právních služeb dle § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť se výkon advokacie vztahuje na obecné poskytování právních služeb bez ohledu na konkrétní vztahy s konkrétními klienty, jak lze dovodit z vymezení tohoto pojmu v ust. § 1 odst. 1 zákona o advokacii. Soud se ztotožnil s právním hodnocením žalované, že se stěžovatel dopustil jednání, které bylo v rozporu se zákonem o advokacii a stavovským předpisem, přičemž konstatoval, že toto právní hodnocení je v rozhodnutí žalované řádně odůvodněno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodu kasační stížnosti uplatněného dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost se opírá především o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzeu nezákonnost spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky – výkladu pojmu „výkon advokacie“ dle § 1 odst. 1 zákona o advokacii a v té souvislosti v nesprávném posouzení právní otázky, zda se svým jednáním dopustil kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze neshledal.

Dle § 1 odst. 1 zákona o advokacii tento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (dále jen „výkon advokacie“).

Advokacii lze definovat jako činnost, nezávislé povolání, vykonávané advokátem, tj. osobou právnicky vzdělanou, zvláště kvalifikovanou, která je zapsána v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou.

V citovaném ustanovení § 1 odst. 1 zákona o advokacii je obsažena legislativní zkratka „výkon advokacie“, tedy výkon tohoto nezávislého povolání, pod kterou zákonodárce podřadil jak vlastní poskytování právních služeb advokáty, tak podmínky, za nichž mohou být tyto právní služby poskytovány. Advokát přitom nemůže poskytovat právní služby libovolnou formou, ale jen způsobem stanoveným v zákoně a za podmínek v něm uvedených.

Nelze přisvědčit stěžovateli, který „výkon advokacie“, jako legislativní zkratku vztáhl pouze a právě jen na vlastní poskytování právních služeb advokátem klientovi. To, že legislativní zkratka „výkon advokacie“ nezahrnuje pouze poskytování právních služeb,

ale je nutné v rámci ní rozlišovat dva samostatné pojmy, je patrné i z dalších ustanovení zákona o advokacii – např. z již výše citovaného ust. § 2 odst.1, které hovoří o tom, kdo může poskytovat právní služby, či z ust. § 19 odst. 1, ve kterém jsou uvedeny důvody, pro které lze poskytnutí právních služeb odmítnout apod. Skutečnost, že zákonodárce důsledně rozlišil v zákoně o advokacii pojem poskytování právních služeb a výkon advokacie vede k logickému závěru, že tam, kde použil pojem výkon advokacie, měl na mysli veškeré úkony advokáta, které tento činí v souvislosti s výkonem nezávislého povolání advokáta, tedy i ty, k nimž je povinován či které učiní v souvislosti s poskytováním právní služby na základě uzavřené smlouvy a to i poté, co je zastupování klienta ukončeno, přičemž je činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu svého povolání, tedy při výkonu advokacie.

Ve vztahu k této námitce stěžovatele proto Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že stěžovatel jednal způsobem, který je mu žalovanou vytýkán při výkonu svého povolání, tedy při výkonu advokacie .

Dle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Dle čl. 4 odst.1 pravidel profesionální etiky je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

Dle ustanovení § 17 zákona o advokacii se advokáti, jako příslušníci této profese, dobrovolně podřizují pravidlům etického chování, která jdou i nad rámec požadavků, stanovených právními normami pro ostatní subjekty práva. Některá z těchto pravidel se prosazují *expressis verbis* do textů právních norem (např. povinnost zachovávat mlčenlivost), jiná jsou součástí psaných či nepsaných kodexů (srov. např. Etická pravidla Rady evropských advokátních komor – CCBE, přijatá dne 28. 10. 1988) .

Z pravidel profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů, přijatých Usnesením představenstva ČAK č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. 10. 1996, vyplývá, že těmito pravidly jsou vázáni všichni advokáti, zapsaní v seznamu advokátů, vedeném ČAK (čl. 1 odst. 1).

Pokud ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání – advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba požadavky vymezené v čl. 4 odst.1 pravidel, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta chápat jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.

Ve světle výše uvedeného bylo pak nutno posuzovat jednání stěžovatele, za které byl uznán žalovanou kárně vinným a za které mu bylo uloženo kárné opatření.

Ustanovení § 20 odst. 3 zákona o advokacii dává možnost advokátovi, aby v případě, kdy klient nesloží přiměřenou zálohu na odměnu za poskytnutí právních služeb, ačkoliv byl o to advokátem požádán, odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb. Jak již bylo několikrát konstatováno, stěžovateli nebylo žalovanou kladeno za vinu porušení tohoto ustanovení. Ustanovení § 17 zákona o advokacii či pravidla profesionální etiky samozřejmě nevylučují použití § 20 odst.3 tohoto zákona, jak dovozuje stěžovatel, je však nutno při jakémkoliv jednání advokáta, tedy i při rozhodování se o tom, zda odstoupí od smlouvy o poskytování právních služeb, vzít v úvahu povinnosti v něm uvedené a to včetně povinností uložených mu pravidly profesionální etiky, na které toto ustanovení odkazuje.

Právní posouzení jednání stěžovatele, ke kterému v této věci dospěly žalovaná i krajský soud, když posoudily jeho jednání jako jednání naplňující skutkovou podstatu kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii, je dle názoru Nejvyššího správního soudu správné. Stěžovatel se svým výše popsaným jednáním dopustil porušení povinností, uložených mu ust. § 17 zákona o advokacii a čl.4 odst.1 pravidel profesionální etiky tím, že ačkoliv s dostatečným časovým předstihem věděl, že jsou zde dány podmínky pro postup dle § 20 odst.3 zákona o advokacii, k tomuto úkonu přistoupil v den, kdy mělo proběhnout hlavní líčení a tuto skutečnost pak těsně před jeho zahájením sdělil soudu, čímž zmařil hlavní líčení. Jeho jednání lze tedy posoudit jako jednání, kterým snížil důstojnost a vážnost advokátního stavu.

Pokud se týká vytýkaných formálních pochybení v rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že se jedná pouze o pochybení formální, mající charakter zřejmé chyby v psaní, přičemž toto pochybení nedosahuje takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí žalované.

Dle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. O takové vady řízení se v dané věci nejednalo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který je v tomto případě stěžovatelem neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná v tomto řízení měla úspěch a má právo na náhradu nákladů tohoto řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaná je Česká advokátní komora, která je samosprávnou stavovskou organizací všech advokátů, mající své orgány, které za ni mohou jednat, postupoval Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. a rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení (spočívajících v odměně zastupování advokátem) nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. 5. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu